

Štev. 10.

V Ljubljani, 1. vinotoka 1907.

Leto VIII.

Iz mladih src.

Naš god.

Danes bomo praznovali
svoj veseli god,
jedli bomo iz želodov,
iz naprstkov pili vsi.

Jedli bomo kašo mehko,
mehko kašo, lečo dobro,
pili bomo iz naprstkov
vodo pametno.
Kašo mehko, lečo dobro
bo nam skuhal kuhar kos,
sladke vode polni sodček

miška pripeljala bo
v brzem in veseljem teku
na vozičku pisanem.
Kdor pa rajši bi napil se
meda sladkega naprstek,
naj pa sam ga kupit
gre k čebelicam!

Oj, praznujmo danes glasno
svoj veseli god,
da veselje bo smejalo
nam se kroginkrog!

Naša hruška.

Kaj, da hruška naša stara
nima praznih vej
ne spomladi ne poleti —
ne poleti ne pozimi,
kaj še na jesen?
Kaj je vendar z našo hruško?
Kdor ve, naj odgovori!

Morda veje so ji zlate,
zlati njeni so sadovi?
Morda pa čarovnica jih
zlobna je začarala?

Niso veje njene zlate,
zlati njeni ne sadovi,

ni čarovnica pogorska
zlobna jih začarala.
Cvetja le spomladi polna
in poleti je vrabičev,
a jeseni je tatičev
in pozimi
jasnih snežnih biserov.

Mlinarjeva Anica.

Da bila bi jaz kraljična,
kraljična tiha, krasna,
po gozdu bi širnem hodila,
ko svetil bi mesec z neba.

In prišli bi skrateljski gozdni
z veselimi očmi,
ej, prišli bi v haljicah modrih
in z bradami dolgimi.

Lovili bi lučce-kresnice,
da temno jim pot razsvetle,
lovili rogača bi v grmu,
da pelje črez pot jih, stezé.

Oj, sredi širnega gozda
pa tratca mehka leži . . .
„Oj, dober večer, kraljična,
kraljična zala ti!“

Skoz gozd bi vozili kraljično,
izpili rožam ves med;
a potlej zapeli bi pesem,
da sluša jo gozdni ves svet.

Da bila bi jaz kraljična,
kraljična tiha, krasna,
oj, s škrateljčki krog bi hodila
in pela bi radostna vsa!

Dva vozova . . .

Dva vozova
en konjič,
dva voznika
pa en bič.

Mimo lesa
v daljno stran,
črez gorice
in črez plan.

Ho, oba zdaj
kar s pestmi
sta posegla
v lase si.

Hopsa, hopsa,
kako gre
črez grmovje,
črez mejó!

Kaj zveni zdaj
krik z voza?
Eh, oba bi
bič radà!

In konjiček
peketa,
hej, voziček
pa drdra.

Hej, in tamkaj
za mejó
pa voznika
na zemljó! . . .

Dva vozova,
en konjič,
pa voznikov
nikjer nič!

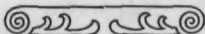
Šli smo voščiti . . .

Šli smo voščiti kumi Špeli,
šli smo voščiti vsi veseli
z bobnom, ropotači,
bosonogi, kratkohlači,
z ragljo in klopotci —
vrli godci.
In voščili smo veseli,
naj bi kuma doživeli
sto še dolgih let,
lepih kot pomladni cvet;
polne tri košare

volne mehke, volne stare,
da si robce tri lepé
kuma naša naredé.
Smo voščili krone nove,
da nam kupijo darove:
sladkorčkov, pogače bele,
saj smo pridni kot čebele.
In da mogli bi kupiti
te darove, jim voščiti
morali smo berglje močne,
berglje močne in priročne.

To smo kumi Špeli
peli vsi veseli:
bosonogi, kratkohlači,
boben, ropotači,
raglja in klopotci —
vrli godci.
Škoda, da tega veselja
niso čuli kuma Špela,
ki so gluhi na obe,
ki so gluhi na obe!
Oj, to je gorje!

Cvetko Slavin.

Pravljice.

Aj, pravljice . . . Te devoyke
smehljajočih, zornih lic . . .
V prvih letih sem jih vzljubil
sredi pisanih cvetic.

In z mladeniško ljubavjo
v srcu sem jih negoval,
dokler nisi, dragi dedek,
v smrti vekomaj zaspal.

*In pravljice sladke s smrtjo
s sabo si v gomilo vzela,
ah, in jaz za njimi z vročim
srcem sem zahrepenel . . .*

Sokolov.

